

Placat,

indeholdende

nogle nærmere Bestemmelser med Hensyn til
Anordningerne om den islandske Handel og
Skibsfart.

Dvid Bréf

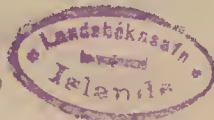
innihaldandi

noðkrar nákvæmari Afværdanir, med tilliti til
Eilskipananna um þá Íslandsku Kauphöndlun og
Skifaferdir.

Kjøbenhavn, den 28de December 1836.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Directeur Jens Hostrup Schults,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

Handwritten signature and number: 1091-77

Vi Frederik den Sjette,
af Guds Naade Konge til Danmark,
de Benders og Gothers, Hertug til Slesvig,
Holsten, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og
Oldenborg, Gjøre vitterligt: at Vi, efter at have bragt
i Erfaring, at adskillige Forandringer i den nugældende Lovgivning om
Handelen og Skibsfarten paa Bort Land Island ansaaes gavnlige,
have taget denne Sag under noieste Overveielse. I det Vi imidlertid
herved ere bleve bestyrkede i den Overbeviisning, at de Hovedgrund-
sætninger, hvorpaa bemeldte Lovgivning støtter sig, endnu ere de hen-
sigtsmæssigste, have Vi kun fundet det nødvendigt at tilføie de gjældende
Anordninger nogle Modificationer og noiere Bestemmelser, især sigtende
deels til, saavidt Omstændighederne tillade det, end mere at fremme en-
til Forholdene passende Handelsfrihed, navnlig ved at hæve den hidtil
stedfundne Forskiel mellem Kjøbstæder og autoriserede Udliggersteder,
deels til at afgjøre forskjellige hidtil som tvivlsomme anseete Puncter.

Thi byde og befale Vi, efter i den Anledning at have indhentet
Betænkning fra samtlige Forsamlinger af Bore troe Provindsialstænder,
saavel for Bort Kongerige Danmark, som for Bore Hertugdømmer
Slesvig og Holsten, som følger:

§ 1.

Den hidtil stedfundne Forskiel imellem Kjøbstæder og autori-
serede Udliggersteder paa Island skal for Fremtiden være hævet. Dog

Vér Fridrik hinn Sjötti,
af Guds Råd Konungur í Danmörk,
Binda og Gauta, Hertogi í Slésvík, Holstein,
Stórmæri, Péttermerski, Lænborg og Oldenborg,
Gjörum vitanlegt: að Vér, eptir að Vér höfum komist að
raun um, að aðskiljanlegar umbreytingar á mí gildandi lagasetning,
viðvikjandi höndlun og skipaferðum á Þoru landi Íslandi álitist gagn-
legar, höfum tekið þettað efni til nákvæmstu yfirvegunar. Þar vér
undirveins héraf höfum styrkst í sannfæringu þar um, að þær aðalástæður,
á hvorjum teð lagasetning er bygd, ennþá eru þær tilfelliðlegustu, höfum
Vér einungis álitid það nauðsynlegt, að bæta við þær gildandi tilskipanir
nokkrum lagfæringum og nákvæmari ákveðunum, sérilagi midandi til
þess, að nokkru leiti, svo framt sem fringumstæðurnar lenfa, enn meir að
frama hagsamlegt höndlunarfrælsi, einkum með aftöku þess hingatil gild-
andi mismunar milli Kaupstada og autoriseradra Útliggjarastada, og að
nokkru leiti til að afgjóra aðskiljanlegar greinir, er hingatil til hafa verid
álitnar að vera efanlegar.

Því bjóðum og skipum Vér, eptir að Vér í þessu tilliti höfum
úttegagð sérleg álit frá öllum Samkomum Þorra trúu Undemastanda,
svoel fyri Þort Konungsríki Danmörk, sem fyri Þor Hertugademi
Slésvík og Holstein, sem eptirfylgir:

§ 1.

Sá mismunur, sem hingatil til þesur verid milli Kaupstada og autori-
seradra útliggjarastada á Íslandi, skal framvegis aftekinn vera, þó skal

skal Reikevig i Sønder-Amtet, der, i Overensstemmelse med Anordningen af 17de November 1786, § 18, har erholdt sin egen Jurisdiction, fremdeles benævnes Kjøbstad.

De øvrige hidtil saakaldte Kjøbstæder, nemlig Ekkefjord og Desfjord i Øster- og Norder-Amtet samt Grønnefjord i Vester-Amtet, skulde for Eftertiden, tilligemed de autoriserede Udliggersteder, nemlig Havnefjord, Kjeblevig, Drebak og Bestmannøe i Sønder-Amtet, Beresfjord, Bapnefjord, Husevig, Hofsaa, Skagestrand, Siglefjord og Naudarhavn i Øster- og Norder-Amtet, samt Reikefjord, Isefjord, Dyrefjord, Bildal, Patriksfjord, Flatoe, Stikkesholm, Olufsvig, Omundarfjord og Bundenstad i Vester-Amtet, benævnes "autoriserede Handelssteder".

§ 2.

Som Folge heraf skal det være Enhver, der, efter de gjældende Anordninger, er berettiget til at nedsætte sig i Island som Handelsmand, tilladt at etablere sig paa hvilket som helst af de til Handel autoriserede Steder i bemeldte Land med samme Ret til at handle paa samtlige disse, som der hidtil har været tilstaaet enhver i nogen islandsk Kjøbstad bosat Kjøbmand med Hensyn til alle de Steder, der, under Navn af Udliggersteder, have været autoriserede til Handel. Dog skal den, som saaledes agter at nedsætte sig, i Forveien hos vedkommende Underøvrighed erhverve et Antagelsesbrev til at maatte etablere Handel paa et af disse Steder, som navnlig maa opgives. For et saadant Antagelsesbrev erlægges det i Sportelreglementet for Island af 10de September 1830, § 61, fastsatte Gebyr.

§ 3.

Da den ved Anordningen af 17de November 1786, §§ 4 og 5, Kjøbstæderne i Island tilstaaede Begunstigelse, at holde den fornødne

Reikjavík í Suduramntinu, er samkvæmt tilskipuninni af 17da Nóvember 1786, § 18, hefur hlotid sérlega lögsögn, framvegis nefnast Kaupstaður.

Aðrir htingað til svokalladir Kaupstaðir, nefnilega Ekfjörður og Eyafjörður í Austur- og Nordur-Amtinu, svo og Grunnafjörður í Vestur-Amtinu, ásamt með þeim autoriserudu Utliggjaraftodum, nefnilega Hafnarfirdi, Keflavík, Eyrarbakka og Vestmannaeyum í Sudur-Amtinu, Berufirdi, Bopnarfirdi, Húsavík, Hofsós, Skagaströnd, Siglufirdi og Kauparhöfn í Nordur- og Austur-Amtinu, svo og Reikjafirdi, Ísafirdi, Þyrasfirdi, Bíldudal, Patríksfirdi, Slatey, Stykkishólmi, Ólafsvík, Önundarfirdi og Búdum í Vestur-Amtinu, skulu framvegis nefnast "autoriseradir Höndlunarstaðir".

§ 2.

Samkvæmt þessu skal það vera Sérhverjum, sem eptir þeim gildandi tilskipunum hefur rétt til að setjast að í Íslandi, sem Höndlandi, leyft að fá sér staðfestu í sérhverjum þeirra til höndlunar autoriserudu stada á nefndu landi, með sama rétti til að höndla í þeim öllum, sem hingatil hefur verid veittur sérhverjum í nokkrum Íslenskum Kaupstad búföstum kaupmanni, í tilliti til allra þeirra stada, sem undir nafni af Utliggjaraftodum, hafa verid autoriseradir til höndlunar; þó skal sá, er þannig ætlar að ná staðfestu, fyrirframmi hjá hlutadeganda Undir-Þfirvaldi útvega sérlegt Vidtökubréf, til að meiga stofna höndlun á einhverjum þessara stada, sem með nafni á að tilgreinast. Fyri slíkt Vidtökubréf gjaldist sú í Lukatekju-Reglugjörðinni fyrir Ísland af 10da September 1830, § 61, ákvedna borgun.

§ 3.

Þar sú með Tilskipunaninnar af 17da Nóvember 1786 §§ 4 og 5 Kaupstodunum í Íslandi veitta vilnan, að meiga fá nauðsynlegt bygging-

Grund for Kongelig Regning, alene blev forundt de Kjøbstæder, som da oprettedes, og disse kun forsaavidt deres første Anlæg angik, kan Ingen, der for Fremtiden vil nedsette sig som Borger paa noget af disse Steder og der opføre Bygning, gjøre Fordring paa at udvises Byggeplads, undtagen forsaavidt der sammesteds endnu maatte have nogen til denne Bestemmelse allerede anvist Grund.

§ 4.

Den Udgang, der, ifølge allerhøiest Resolution af 20de Marts 1789, er tilstaaet dem, som agte at opføre Bygninger i de islandske Kjøbstæder, til at erholde enten en Præmie af 10 Procent af Bygningsomkostningerne, eller og, under visse Betingelser, et Forskud af den halve Deel af bemeldte Omkostninger som et Laan, skal herefter aldeles ophøre. Dog ville Vi, efter Omstændighederne, have Udgang til denne Begunstigelse forbeholdt dem, som beviistligen allerede ved denne Vor Placats Publication have begyndt paa Opførelse af Bygninger i Keiskevig, Eskefjord, Døsfjord eller Grønnefjord, saafremt disse Bygninger fuldendes inden Udgangen af Aaret 1838.

§ 5.

De øvrige, Kjøbstæderne i Island nu tilkommende, Rettigheder og Friheder ville Vi for Fremtiden have samtlige autoriserede Handelssteder forundte.

Imidlertid skal den, bemeldte Kjøbstæder sildigst ved Vor Resolution af 3die December 1823, bekjendtgjort ved Rentekammer-Placat af 23de samme Maaned, bevilgede Afgivts-Frihed for 20 Aar kun vedblive at gjælde for de i foregaaende § 4 nævnte Steder, saaledes at disse i den endnu tilbageværende Deel af bemeldte 20 Aar beholde saadan Frihed.

arpláts á kominglegann kostnad, einungis var gefin þeim kaupstodum, er þá voru stofnadir, og þeim þó einungis að svo miklu leiti sem við kom þeirra fyrstu grundvallan, getur einginn, er framvegis vill ná stadfestu sem borgari í nokkurum tédra stada og þar stofna bygging, krafist þess að honum ávísist byggingarpláts, nema að svo miklu leiti sem samastadar ennþá kynni til að vera eitthvört þegar til líkrar brúfunar ávísad húsa-stædi.

§ 4.

Þá aðgáangur, sem eptir allahæstum Úrskurdi af 20ta Martí 1789 var veittur þeim sem ætla að reisa byggingar í þeim íslensku kaupstodum, til að hlötnast annadhvört Verðlaun af 10 Prócent af byggingarkostnadinum, edur og, með vissum skilmálum, útgreidsla helmings teds kostnadar fyrirframm, í lánsfyni, skal hèreftir að öllu leiti aftekinn vera. Samt viljum Þér, eptir fringumstæðunum, hafa tilskilid þeim aðgáang til þessarar vilnanar, sem bevisanlega, áður enn þetta Bort opna bréf auglýst verður, hafa byrjad að reisa byggingar í Reikjavík, Ekjufirði, Eijafirði edur Grunnafirði, ef þessar byggingar verða fullgjörðar innan útgaungu ársins 1838.

§ 5.

Öll önnur, kaupstodunum á Íslandi nú tilheyrandi réttindi og friðheit viljum Þér framvegis unnt hafa öllum autoriserudum Höndlunarstodum.

Samt skal það nefndum kaupstodum, seinast með Þorum Úrskurdi af 3da December 1823, auglýstum með Rentukammersins opna Brest af 23da sama mánadar, veitta afgjaldsfrelsi fyrri 20 ár, hèreptir einungis gilda fyrri þá í næstfyrifaranda § 4 nefndu stadi, svoleidis að þessir, um þá tíð sem ennþá eptir er af þeim tilteknu 20 árum haldi líku frelsi.

§ 6.

Den i Forordningen af 13de Juni 1787, Cap. II, § 12, indeholdte Befaling, at Ingen maa anlægge fast Handel paa noget af de autoriserede Udliggersteder, med mindre han har et Forraad af Varer til en Værdie af i det Mindste 500 Rigsdaler — nu 500 Rigsbankdaler rede Sølvs —, hvoraf Halvdelen bør være Kornvarer og den anden Halvdeel Tommer og andre til Næringernes Drivt fornødne Varer, skal for Eftertiden gjælde ligesaa vel Keikewig Kjøbstad som samtlige autoriserede Handelssteder. Og have vedkommende Øvrigheder at paasee det i saadan Henseende Fornødne.

§ 7.

Den, de saakaldte Speculanthandlere paa Island hidtil paahvilende, Forpligtelse til at skulle anløbe en af Landets Kjøbstæder og der forevise vedkommende Øvrighed deres Papiere, forinden de maae anløbe og handle paa noget af de øvrige, til Handel autoriserede, Steder sammesteds, ville Vi allernaadigst have ophævet. Det skal desaarfsag for Fremtiden være tilladt enhver Speculanthandler, hvad enten en saadan hører til Bore egne Undersaatter eller ikke, naar han, i Overeensstemmelse med de for ethvert Tilfælde især gjældende Bestemmelser, er forsynet med behørig Beseftings-Tilladelse, directe at opseile hvilketomhelst af de til Handel autoriserede Steder paa Island og der at drive Handel overeensstemmende med de Regler, der allerede ere eller herefter maatte blixe anordnede for Speculanthandelen. Dog skal han være forpligtet til straf ved Ankomsten, og forinden han begynder nogen Handel, at forevise samtlige de ved Anordningerne befalede Documenter for vedkommende Syssemand, som forsyner dem med Paategning om, at de ere blevne foreviste. Og skal dette have samme Virkning, som hidtil har været forbunden med Documenternes Forevisning i en af Kjøbstæderne.

§ 6.

Sú í tilskipuninnar af 13da Júní 1787, II Kapítula § 12 innihaldna skipun, að einginn meigi stofna fasta höndlun í neinum þeirra autoriserudu útleggjarastada, nema hann hafi þann forða af Borum er að minnsta kosti sé 500 Ríkisdala — nú 500 Ríkisbankadala reidu silfurs — virði, hvaraf helmingur eigi að vera kornvörur, einn hinn helmingurinn timbur og adrar til bjargræðisveganna frama nauðsynlegar vörur, skal eptirleidis gilda einsoel fyri Reikjavíkur Kaupstad sem gjörvalla autóriferada Höndlunarstadi, — og eiga hlutadeigandi Vfirvöld að gæta þess í því tilliti nauðsynlega.

§ 7.

Þá þeim svokölluðu Spekulanthöndlurum á Íslandi hínagartil uppálagdu skuldbinding til að verða að heimsækja einhvörn landsins Kaupstada og þar sýna hlutadeiganda Vfirvaldi skjól sín, áður enn þeir meigi innhlaupa eður höndla á nokkrum af hinum til höndlunar autóriferudu stöðum í landinu, viljum Vör allranáðugast hafa aftefna. Það skal þessvegna frammeðgis vera leyft sérhvorjum Spekulanthöndlara, hvort sem hann heyrir til Vorra eigin Undirfáta eður ekki, þegar hann, samkvæmt þeim fyri sérhvort tilfelli sérilagi gildandi ákvörðunum, er útbuinn með tilshýðilegu Siglingarleyfi, einmidt að sigla til sérhvors eins af þeim til höndlunar autóriferudu stada á Íslandi, og þar að fremja höndlun, samkvæmt þeim reglum sem nú þegar eru eður héreptir kunna að verða tilskipadar fyrir Spekulanthöndlunina. Samt skal hann vera skuldbundinn til, strax þegar hann kemur, og áður enn hann byrjar nokkra höndlun, að sýna öll þau í tilskipununum uppábodnu Skjól hlutadeiganda Sýslumanni, sem á þau skrif sína uppáteiknan, er votti, að þau séu honum sýnd, — og skal þettað hafa sömu verkan sem hínagad til þefur flotid af skjalanna frammoísun í einhvörjum af Kaupstöðunum.

§ 8.

I Følge heraf paaligger det den Syssemand, i hvis District det Handelssted er beliggende, som nogen Speculanthandler saaledes opseiler, at iagttage Alt, hvad der efter Anordningerne i saa Henseende hidtil har paaligget Øvrighederne i Kjøbstæderne.

§ 9.

For det Tilfælde, at Syssemanden ikke maatte være bosat paa selve Handelsstedet eller i Nærheden af samme, og at der paa Handelsstedet maatte være en paalidelig og upartist Mand, til hvem den ved Anordningerne paabudne Undersøgelse og Paategning af Skibspapirerne maatte kunne betroes, ville Vi allernaadigst have vedkommende Amtmand bemyndiget til at meddele en saadan Mand den i den omhandlede Henseende fornødne Autorisation. Men heraf skal dog ei følge nogen Forpligtelse for Skipperne til at lade deres Papirer undersøge af den saaledes Autoriserede. Derimod skal det staae Enhver frit for, enten at benytte sig af denne, i hvilket Tilfælde der dog ikke bør afgaae Syssemanden Noget i den ham efter Sportelreglementet af 10de September 1830, § 62, for en Forretning af det her omspurgte Slags tilkommende Betaling, hvorimod der desforuden bliver til den, der undersøger og paategner Papirerne, at erlægge Halvdelen af nysnævnte Betaling, eller at sende Papirerne til vedkommende Syssemand selv, i hvilket Tilfælde den sidstnævnte ekstraordinaire Betaling bortfalder. Og skal Skipperen isørigt i det første Tilfælde være forpligtet til, ufortøvet at meddele Syssemanden Underretning om sin Ankomst.

§ 10.

Fremdeles, ligesom hidtil, bliver det en Speculanthandler, hvad enten han horer til Bore egne Undersaatter, eller ikke, kun tilladt, paa enhver Reise, han foretager til Island, at opholde sig og drive Handel i

§ 8.

Samkvæmt þessu er sá Eýslumadur, í hvors Umdæmi sá Hóndlunarstadir er liggjandi, hvörn nokkur Spekulanthóndlari þannig heimsefir, skyldugur til að gæta alls þess, sem eptir Tilskipununum í því tilliti hingat til þessur verid Þfirvöldunum í Kaupstöðunum uppálagt.

§ 9.

Í því tilfelli að Eýslumadurinn ekki kynni að vera búfastur í sjálfum Hóndlunarstáðnum eður í nánd við hann, og að þar á hóndlunarstáðnum kynni að vera einn áreiðanlegur og óáleitinn Madur, hvorjum trúa mætti fyrri þeirri í tilskipununum uppáboðnu rannsókn og áteiknun skips-skjalanna, viljum Vör allranáðugast hasa gefid hlutadeiganda Amtmanni myndugleika til að meðdeila slíkum manni það í hégreiindu tilliti naudsýnlega Umbóðsbref, — Enn hér af skal samt eigi fylgja nein skuldbónding fyrri skipherrana til að láta skip sín rannsaka af þeim þannig autóriserada manni. Þarámót skal það vera sérhvörjum þeirra í sjálfsvaldi, ann að hvört að nota sér af honum, í hvorju tilfelli þó Eýslumadurinn effert á að missa af þeirri honum eptir Reglugjörðinni um Aukatekjur af 10da September 1830, § 62, fyrir aðgjördir af hérumsþurdríart tilskildu borgun, hvaramóti þar að auki til þess sem rannsakar og áteiknar skipinn, helmingur nýnesndrar borgunar á að gjaldast, — eillegar og að senda skipinn til hlutadeganda Eýslumanns sjálfs, í hvorju tilfelli sú síðastnesnda aukaborgun burtfellur, — og skal Skipherrann annars, í því fyrra tilfelli, vera skuldbundinn til tafarlaust að meðdeila Eýslumanninum ávísun um komu sína.

§ 10.

Framvegis, eins og hingat til, verður það einum Spekulanthóndlara, hvört heidur hann heyrir til Vorra eiginna Undirfáta eður eigi, einungis leyft, á sérhvörri ferð er hann stofnar til Íslands, að dveljast

4 Uger paa eet og samme, til Handel berettiget, Sted. Dog bliver under disse 4 Uger ikke at henregne enten Indseilings- eller Udseilings-Dagen eller den eller de Dage, som beviisligen medgaae, forinden han maatte kunne erholde den i foregaaende § 7 befalede Paategning af Syssemanden, hvilket endog skal gjælde, naar den Vedkommende i det i § 9 omhandlede Tilfælde foretrækker at henvende sig til Syssemanden selv. Og, ligesom det af det Foranferte paa den ene Side er en Folge, at en Speculanthandler ikke, efter de ovennævnte 4 Ugers Forlob, under noget Vaaskud, maa ligge ved eet og samme Handelssted, hvad enten han fører Handel sammesteds eller ei, Nødvendighedstilfælde alene undtagne, saasom naar Sygdom eller Uveir og Modvind forhindre Afreisen, saaledes skal det paa den anden Side fremdeles være tilladt den Handlende at dese bemeldte Tid af 4 Uger, som han paa eet og samme Handelssted maa opholde sig, paa den Maade, at han, skjøndt han paa den samme Reise bortfierner sig een eller flere Gange fra et saadant Sted, igjen maa indfinde sig der og handle, naar blot Handels- og Ligge-Tiden i det Hele ikke udstrækkes over 4 Uger paa eet Sted.

Derfom nogen Speculanthandler maatte befindes at ligge over den bestemte Tid, da bliver han for hver Dag, han saaledes maatte blive liggende længere i Havnen, at ansee med en Mulct til vedkommende Districts Fattiggasse af 4 til 20 Rbdlr. rede Sølv, efter Dommerens Skjønnende, grundet paa Sagens Omstændigheder, og navnlig derpaa, om han i den Tid, han har ligget længere, end ham tilladt var, har drevet nogen Handel, og paa denne Handels større eller mindre Betydning.

Forrigt blive de nu gjældende Bestemmelser med Hensyn til Speculanthandelen, forsaavidt de ikke ved denne Bor Placat ere forandrede,

og fremja hondslun, í fjórar vikur, á einum og sama stad, er hondslunar-
réttindi hefur Samt á til þessara fjöggra vikna hvorki að reiknast hans
innfíglingar né útfíglingar-dagur, ellegar sá edur þeir dagar sem bevisan-
lega líða, áður enn hann kann að geta náð þeirri hér að framan í § 7 upp-
ábodnu áteiknan af Sýslumanninum, hvað jafnvel skal gilda þegar sá
hlutadeigandi, í því í § 9 umgreinda tilfelli, heldur ehs að halda sér til
Sýslumannsins sjálfs, — og, eins og það fylgir af því fyrreskrifada á
eina síðu, að einn Spekulanthondlari ekki, eftir útgaungu þeirra áður-
nefndu fjöggra vikna, undir neinu yfirskoti, má liggja við einn og hinn
sama Hondslunarstad, hvort heldur hann fremur hondslun samastadar edur
eigi, að naundhynjatilfellum einungis undanteknum, þegar, til dæmis,
Sjúkdómur, Dvedur edur Mótvindar hindra burtreisuna, svo skal það á
aðra síðu framvegis vera leyft þeim Hondlanda að skísta nefndri tíð af
fjórur vikur, sem hann á einum og sama Hondslunarstad má dveljast, á
þann hátt, að hann, þótt hann á sömu reisu einum edur fleirum sinnum
viki burt úr slíkum stad, aptur meigi koma þágangad og kaupslaga þar, þegar
einungis hondslunar- og legu-tíðinn til samans ekki dregst framur yfir
fjórar vikur á einum stad.

Ef nokkur Spekulanthondlari kann að verða fundinn að því, að
hann liggi yfir þá ákvördudu tíð, þá á hann fyrri hvörn dag, er hann
þannig kynni að liggja leingur á höfninni, að álitast með sektum til hlut-
adeiganda undæmis fátækra-sjóðs, frá 4 til 20 Ríkisbankadala reidu
silfurs, eptir Dómarans álitu, grundvolludu á safarinnar kríngumstæðum,
og ferilagi á því, hvort hann á þeirri tíð, er hann legid hafdi leingur
enn honum var leyft, hefur framid nokkra kauphondslun, og á þessarar
hondslunar meira edur minna upphæðarverdi.

Annars verða þær nú gildandi ákvördanir, í tilliti til Spekulant-
hondslunarinnar, að svo miklu leiti þær ekki með þessu Boru opnu Brest

herved indskærpede. Og bliver det saaledes, navnlig ifølge allerhøiest Resolution af 17de April 1793, bekjendtgjort ved Rentekammer-Placat af 23de i samme Maaned, Speculanthandlerne paa det Strængeste forbudet at opsætte Barer til Forhandling hos Bønder eller Andre, hvem de ogsaa maatte være, samt at udsende Nogen med Barer til Forhandling i Landet, under de ved bemeldte Resolution og Placat fastsatte Mulcter i Overtrædelsestilfælde, hvilke Mulcter tilfalde vedkommende Districts Fattigkasse.

§ 11.

Naar de locale Omstændigheder ved et Handelssted i Island ei tillade, at de Skibe, som tilhøre Stedets faste Handel, og Skibe, som tilhøre Andre, samtidigen kunne benytte det derværende Havneleie, eller de derværende kunstige Fortøiningsmidler, bør de forstnævnte Skibe have Fortrinsret til Benyttelsen fremfor de sidstnævnte, og disse selvfølgelig være pligtige at vige Leie og Fortøining for hine. Derhos er det en Selvfølge, at Eieren af deslige Fortøiningsredskaber, være sig enten Ringe, Landtoug, eller andet deslige, er berettiget til af Andre at fordre en billig Leie for Benyttelsen heraf. Saaframt Eieren og den, der vil benytte sig af Redskaberne, imidlertid ei kunne blive enige om Leiesummen, bliver samme for hver Uge eller Dag, efter forudgaaen nøyagtig Underføgelse af samtlige Omstændigheder, at fastsætte af vedkommende Sysselemænd, men, hvis nogen af Parterne erklærer sig utilfreds med, hvad denne bestemmer, da af vedkommende Amtmand, ligesom det, naar nogen af dem ei heller skulde finde sig tilfreds med Amtmandens Resolution, skal staae den Paagjældende frit for at paaklage samme til Bort Rentekammer, der i saa Fald endeligen afgjør Sagen. Men Erlægningen af den ved Sysselemændens Resolution fastsatte Betaling skal dog ikke kunne udsættes forme-

eru umbreyttar, hérmed alvarlega endurnýðar, — og verður það svo-
leidis sérilagi eptir allrahæstum Urskurdi af 17da Aprílis 1793, auglýstum
med Rentukammersins opnu bréfi af 23da í sama mánuði, Spekulant-
hondslurunum uppá það strangasta fyrirbóðid að uppleggja vörur til
verdslunar hjá bændum edur öðrum, hvorjir sem vera kunnur, svo og að
senda nokkurn med vörur til verdslunar í landinu, að viðlögðum þeim
med nefndum Urskurdi og opna Bréfi ákværdudu sektabótum þegar mót
þeim er brotið, hvorjar bætur þá tilfalla fatakra fjárhjód í hlutadeiganda
umdæmi.

§ 11.

Þegar plátsins sérlegu kringumstædur við einn Hondslunarstæð á
Íslandi eigi leyfa, að þau skip, sem tilheyra stæðarins föstu Hondslun, og
þau skip, sem tilheyra öðrum, á sömu tíð geti nýttad þá þarverandi hafn-
arlegu, edur þann þarverandi konstuga skipsfesta-umbúnad, eiga þau
fyrstnefndu skip að hafa fyrirángsrétt til notkunarinnar, á undann þeim
síðarnefndu, og þessi, samkvæmt því, vera skyldug til að víkja frá legu og
skipsfesta-umbúnadi fyrir hinum. Þarhjá er það sjálfsagt, að eigandi slíks
skipsfesta-umbúnads, svo sem hringa, landfesta edur annars slíks, hefur
rétt til af öðrum að heimta sanngjarnlega leigu fyrri notkun hans. Ef
eigandiinn og sá sem vill nota sér af umbúningnum, annars ekki geta komið
sér saman um leigu-upphæðina, á hún, fyrri hvorja víku edur dag, að
gjörvöllum kringumstæðum áður nafvæmlega prófudum, að ákværdast af
hlutadeiganda Sýslumanni, enn ef nokkur af málsportunum kvæðst vera
óánægður med það sem hann ályktar, þá af hlutadeiganda Amtmanni,
eins og það, ef nokkur þeirra ekki heldur verður ánægður med Amtmanns-
ins Urskurd, skal standa þeim hlutadeiganda í sjálfsvaldi að ákæra hinn
sama fyrri Boru Rentukammeri, sem í því tilfelli endilega afgjörir sökina,
enn lúknöngu þeirrar med Sýslumannsins Urskurdi ákværdnu borgunar

delt en lig Paaklage, hvorefter, hvis Nedsættelse eller Forhøielse af Amtmanden eller Kammeret skulde blive bestemt, det i ethvert Tilfælde formes get eller forliden Betalte nærmere maa indfordres hos Modparten. I alt Fald skal Eieren være pligtig til strax at indrømme det, Andre tilhørende, Skib Havneleie og Fortøiningsredskaber, naar han paa den Tid ei selv behøver dem, uden Hensyn til den Tvistighed, der kan være opstaaet om Leien. Og har Øvrigheden noie at paasee, at et saadant Skib ei heri gjøres nogen Forhindring.

§ 12.

Vi ville allernaadigst have samtlige Bore Undersaatter tilladt i de første 5 Aar, fra 1ste Januar 1837 at regne, at besøge Portland i Islands Sønder-Amt og der at drive Handel fra Skibet, dog under de for den islandske Speculanthandel i Almindelighed fastsatte Vilkaar.

§ 13.

Den Frihed for Told og Consumption, som hidtil har været forundt den islandske Handel, ville Vi allernaadigst fremdeles, indtil videre, have samme tilstaaet. Imidlertid skal for Fremtiden, ligesom nu, svares 1 Procent Afgift, naar islandske Varer udføres fra Bort Rige Danmark eller fra Bore Hertugdømmer til fremmede Steder. Og ville Vi derhos have den ved Bor Forordning af 11te September 1816, § 17, paabudne Afgift af 5 Rbdlr. rede Sølv for hver Commercelæst af de Skibes Drægtighed, som af nogen af Bore Undersaatter expederes directe fra Island til fremmede Steder, nedsat, fra 1837 Aars Begyndelse at regne, til 2 Rbdlr. 32 Sk. rede Sølv pr. Commercelæst af ethvert saadant Skibs hele Drægtighed. Og bemyndige Vi allernaadigst Bort Rentes Kammer til, naar særdeles Omstændigheder maatte tale derfor, at estergive

skal þó ekki meiga slást á frest vegna slíkrar áfaru, hvarámóti, ef lækkun edur hækkun af Amtmanninum edur Rentukammerinu kann verða ákveðud, það í sérhvorju tilfelli of mikid edur of lítid borgada enn fremur hlýtur að krefjast af mótpartinum. Í sérhvorju tilfelli skal Eigandinn vera skyldugur til strax að eptirláta því öðrum' tilheyvanda skipi hafnarlegu og skipstesta-umbúnað, þegar hann á þeim tíma ekki sjálfur þarf þeirra við, án tillits til þeirrar þrætu er vísinn kynni að vera um leiguna, — og á Yfirvaldid nákvæmlega að gæta þess að slíku skipi eigi hér í gjörift nokkur hindrun.

§ 12.

Þér viljum allranáðugast hafa gjörvillum Borum Undirsátum leyft, í þau fyrstu 5 ár frá 1ta Janúari 1837 að sigla til Portlands (edur Dyrhóla) í Íslands Sudur-Amti og þar að fremja kauphöndlun frá skipinu, þó með þeim fyrir þá íslendsku Spekulant-höndlun almennilega ákveðududu skilmátum.

§ 13.

Það fresfi frá Tollis- og Consúmtiónar útsvari sem hingatil hefur verid veitt þeirri Íslendsku Höndlun viljum Þér allranáðugast framvegis, fyrst um sinn, hafa henni eptirlátid. Samt skal framvegis, eins og nú, svarast 1 Prócent afgift, þegar íslendskar vorur útsferast frá Boru Ríki Danmork edur frá Borum Hertugadæmum til framandi stada, — og viljum Þér allranáðugast hafa þá með Borri Visskipun af 11ta Septem-ber 1816, §17, uppabodnu Afgift af 5 Ríkisbánkadolum reidu silfurs fyri hvorja Commercelest af áhafnarrúmi þeirra skipa sem af nokkurum Borra Undirsáta sendast beinleidis frá Íslandi til framandi stada, lækkada, frá byrjun ársins 1837 að reikna, til 2 Ríkisbánkadala 32 Skildinga reidu silfurs fyri hvorja Commercelest, af gjörvöllu sérhvors slíks skipst áhafnarrúmi, — Og gefum Þér allranáðugast Boru Rentukammeri myndug-

eller tilbagebetale en forholdsmæssig Deel af bemeldte Afgift, saafremt der i noget Tilfælde beviisligen godtgjøres, at de i Udlandet solgte Varesquantiteter have udgjort mindre, end hvad der svarer til Skibets hele Drægtighed.

§ 14.

Derimod skal den ved allerhøiest Resolution af 20de Marts 1789 udlovede Præmie for hver Commereelæst af Skibe, som bygges i Island, for Fremtiden bortfalde.

§ 15.

Da Vi have bragt i Erfaring, at den i § 8 af Placaten af 7de Marts 1787, angaaende islandsk Soepasse, indeholdte almindelige Bestemmelse, at et saadant Pas kun skal gjælde for een Reise, dog at Hens og Hjemreisen ansees for een Reise, om endog Skibet, enten for at indtage eller at udlosse sin Ladning, maatte anlobe adskillige Havne, er bleven fortolket paa forskjellige Maader, have Vi, for at Hensigten med bemeldte Passes Meddelelse, nemlig Sikkerhed for, at de dermed forsynede Skibe og Ladninger alene ere Bore Undersaatters Eiendom, ikke skal forfeites, og for at paa den anden Side de islandsk Handelsexpeditioner saa lidet som muligt skulle opholdes, fundet nødvendigt at give forberørte Bestemmelse følgende nærmere Tillæg:

- a) Den Eed, som, ifølge Placaten af 7de Marts 1787, § 3, ved Meddelelsen af et islandsk Soepas gennem Bort Rentekammer affordres Rhederne, og, hvis Skibet er befragtet til Andre, da ogsaa Befragterne, bør for Efertiden udstrækkes derhen, at Samme ogsaa skal indbefatte den Forpligtelse, at Skibet ikke med disse Personers Vidende paa nogen af de Farter til eller fra Island, hvortil det, imedens det er forsynet med Passet, maatte anvendes, skal

leika til, þegar sérlegar fringumstædur mæla frammi með því, að eptirgefna edur apturborga, að tiltolu, vissann hluta tædrar afgiftar, ef það í nokkru tilfelli bevisanlega sannast, að sú utanríkis selda voru-upphæd hafi minni verid, enn gjörvöllu skipisins farmsmáli svari.

§ 14.

Þar á móti skulu þau með allrahæstum Urskurdi af 20da Martsi 1789 lofudu Verðlaun fyri hvörja Commercelest, af skipum, sem byggjast á Íslandi, eptirleidis burrfalla.

§ 15.

Þar Verð höfum komist að raun um, að sú í § 8 af öpnu Bréfi af 7da Martsi 1787, áhrærandi Íslendfka. Sjópassa innihaldna almenna ákvörðun, að slíkur passi einungis skuli gilda fyrir eina reisu, þó svo, að úts og heim-sigling álitist fyrir eina reisu, þótt jafnvel skipid, annaðhvort til að fermast edur affermast, kynni að innhlaupa í aðskiljanlegar hafnir, hefir verid útlogd á hmisslega máta, höfum Verð, til þess að tilgáginum við niðdeiling nefndra passa, nefnilega vissu þarum, að þau með þeim utbúnu skip og farmar einungis séu Borra Undirsáta eign, eigi skuli hnekkjast, og til þess að á adra síðu þar íslendfku hondlunar útgjördir tefjist sem minnst að mögulegt verður, álitid það nauðsynlegt að auka nefndar ákvörðanir með fylgjandi nákvæmari viðbætisgreinum:

- a) Sá eidur, sem eptir Öpnu Bréfi af 7da Martsi 1787, § 3, við meðdeiling eins íslendfks Sjópassa gegnum Bort Rentukammer, heimtast af Reidurunum, og, ef skipid er öðrum leigt, þá líka af Leigjendum, á eptirleidis að útviðkast þartil, að hinn sanii og svo skal innihalda þá skuldbinding, að skipid ekki, með þessara manna vitund, á nokkrum af þeim ferðum, til Íslands eða frá, hvartil, það, meðan það er útbúid með Passanum, kann brúkad að verda

komme til at indeholde nogen Ladning, der ikke udelukkende tilhører Bore Undersaatter.

- b) Et saadant Pas er derefter vel, som hidtil, kun gjældende for een Reise til Island og derfra igjen tilbage til Bort Rige Danmark eller Bore Hertugdømmer, saaledes at dog flere Havne i Island kunne besøges med den Ladning; hvorpaa Passet lyder, men derimod ville Vi allernaadigst have tilladt, at Skibet midlertidigen, efter at være ankommet til Island, maa paa det samme Pas foretage Reiser til udenrigske Havne, for derfra at vende tilbage til Island med ny Ladning, imod at Passet, naar og saa ofte en saadan Reise foretages, før Afreisen tilføies en Paategning af vedkommende Underovrighed, hvorved det gjøres gjældende for den hver Gang forehavende Reise fra og tilbage til Island; og, dersom nogen Skipper, der er udgaaen fra Island til et udenrigsk Sted, i Udlandet bestemmer sig til at vende tilbage til Island, skjøndt han ei der før sin Afreise har forskaffet sig den nysnævnte Paategning paa det islandske Søepas, bør Skibet ved sin Ankomst til Island ikke desaaarsag afvises, naar Skipperen afgiver en edelig Forsikring om, at den medbragte Ladning ei tilhører Andre, end danske Undersaatter, men Ovrigheden skal være bemyndiget til, herom at give den fornødne Paategning paa Passet.
- c) Ved enhver saadan Paategning bliver, foruden hvad, i Overeensstemmelse med Sportelreglementet for Island af 10de September 1830, § 62, for samme tilkommer Byefogden eller Syssemanden, endvidere et lige Gebyr, som det, der erlægges for et nyt Pas gjennem Bort Rentekammer, at betale til Bort Kasse.

skuli muna innihalda nokkurn farm sem ekki allsendis tilheyrir
 Vorum Undirfátum.

- b) Einn slíkur Passi er þareptir að sonnu, eins og hingad til, einungis
 gildandi fyrir eina ferð til Íslands og þarfrá aptur tilbaka til
 Bors Ríkis Danmerkur edur Borra Hertugadæma, svoleidis,
 að samt fleiri hafuir á Íslandi meigi heimsækjast með þeim farmi
 uppá hvorn Passinn hljóðar, enn þarámót viljum Vér allranáðug-
 ast hafa leyft, að skipid ímillitid, eptir að vera komid til Íslands,
 meigi, með þeim sama Passa, stofna ferdir til utanríkis hafna, til
 þarfrá að snúa aptur til Íslands með nýann farm, þó svo, að
 Passinum, nær og svo opt slík ferð stofnast, fyri burtsiglinguna fái
 áteiknan af hlutadeiganda Undir-Vfirvaldi, með hvörri hann gjör-
 ist gildandi fyrir þá í hvort sinn fyrirætludu ferð frá Íslandi og til
 þess aptur; og, ef nokkur skipherra, sem farid hefur frá Íslandi til
 einhvers utanríkis stadar, í útlöndum ályktar að snúa aptur til
 Íslands, þótt hann ekki þar, áður enn hann fór þadan, hafi
 útvegad sér nýnefnda áteiknun á þann íslenska Sjópassa, á skip-
 inu, vid komu þess til Íslands, ekki þessvegna að frávífast, þegar
 skipherrann með sinni eidfestri skírslu sannar, að sá farmur, hvorn
 hann flytur, ekki tilheyrir öðrum enn donskum Undirfátum, enn
 Vfirvaldid skal hafa myndugleika til hérum að gefa Passanum þá
 nauðsynlegu áteiknan.
- c) Vid sérhverja slíka áteiknun á, fyrir utan það, er samkvæmt
 Reglugjördinni um Aukatekjur á Íslandi af 10da September
 1830, § 62, fyrir hina sömu tilkemur Býfogetanum eda Sýslu-
 mannum, enn fremur jöfn borgun vid þá, sem geldst fyrir nýann
 Passa gegnum Bort Rentukammer, að gjaldast Borri fjárhirdslu.

- d) Dette Gebyr bliver at oppebære af den Underøvrighed, som medde-
 deler Paategningen, og har enhver Underøvrighed, i det Sildigste
 iinden hvert Aars Udgang, at indsende samtlige i saa Henseende
 oppebaarne Gebyrer med dertil hørende Forklaringer til vedkom-
 mende Amtmand, eller, hvis intet slikt Gebyr er oppebaaret, da
 herom at meddele Amtmanden Underretning.
- e) Amtmanden har derpaa til Bor islandske Fordebogskasse at ind-
 betale alle i Aarets Lob inden Amtet oppebaarne Paategningsge-
 byrer og for dette Beløb med behørig Forklaring snarest muligt at
 tilsende Bort Rentekammer Landsfogdens prima Dwittering, lige-
 som og dermed maa følge de modtagne Underretninger fra de Un-
 derøvrigheder, der ikke i Aarets Lob maatte have oppebaaret deslige
 Gebyrer.

§ 16.

Jøvrigt forbliver det i Eet og Alt ved de for den islandske Handel
 og Skibsfart nu gjældende Anordninger.

Hvorefter de Vedkommende sig allerunderdanigst have at rette.

Givet i Bor Kongelige Residentsstad Kjøbenhavn,
 den 28de December 1836.

Under Bor Kongelige Haand og Segl.

FREDERIK R.

Schönheyder.

Kongslew.

Meyer.

Collin.

C. Moltke.

I. J. Unsgaard.

- d) Þessi borgun á að medtakast af því Undir-Vfirvaldi, sem meðdeilir Ateifnunina, og á sei hvort Undir-Vfirvald, í seinasta lagi innanu hvors árs útgöngu, að innsenda gjörvöll í slíku tilliti medtekin borgunargjöld með þartil heyrandi skírslum, til hlutadeiganda Amtmanns, edur, ef eingin slík borgun er medtekin, þá að tilkynna Amtmanninum hid sama.
- e) Amtmadurinn á þareptir að borga Borum Íslendiska Gardabófar-kassa þau árlángt innan Amtsins medteknú áteifnunar gjöld og fyri þeirra upphæð, með tilshýdilegri skírslu, svo fljótt sem mögulegt er, að tilsenda Boru Rentukammeri Landsfógetans Prima-Rvittering, með hvorri einnig eiga að fylgja þær medteknú tilkynningar frá þeim Undir-Vfirvöldum sem ekki árlángt kynnu að hafa medtekid þessháttar borgunargjöld.

§ 16.

Að öðru leiti eru, í einu og sérhvorju, þær fyrir Íslands kauphöndlun og skipasferdir nú gildandi Eilskipanir óráskadar.

Hvareptir allir Hlutadeigendur sér allraundirgefnaft eiga að hegda. Gefid í Borum Konúnglega Aðsetursstad Kaupmannahöfn, þann 28da December 1836.

Undir Borri Konúnglegu Hönd og Innsigli.

